

NOTE SCRISE

**ale senatorului și ministrului Varujan VOSGANIAN
privind solicitarea procurorului general
al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,
adresată Senatului României,
de a cere urmărirea penală pentru infracțiunile de
complot și subminare a economiei naționale**

Subsemnatul, Varujan VOSGANIAN, senator și ministru al Economiei,

Având în vedere solicitarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, adresată Senatului României, de a cere urmărirea mea penală pentru infracțiunile de complot și subminare a economiei naționale,

Depun următoarele note scrise, în atenția Comisiei juridice și a Plenului Senatului României, cu următoarea structură:

1. Puterea exclusivă de apreciere a Senatului de a cere urmărirea mea penală pentru fapte săvârșite în calitate de membru al Guvernului.
2. Natura exclusiv politică, iar nu penală, a faptelor reținute de parchet.
3. Caracterul corect al deciziilor politice luate.
4. Reața-credință manifestă a procurorului de caz.
5. Concluzii.

1. Puterea exclusivă de apreciere a Senatului de a cere urmărirea mea penală pentru fapte săvârșite în calitate de membru al Guvernului

Art. 109 din Constituția României, intitulat "*Răspunderea membrilor Guvernului*", dispune în alin. (2) fraza I că "*Numai Camera Deputaților, Senatul și Președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor*".

Prima concluzie care se desprinde din interpretarea textului constituțional este că declanșarea procedurii prin care se poate ajunge la tragerea la răspundere penală a unui membru al Guvernului este rezervată exclusiv Camerei Deputaților, Senatului și Președintelui României. *A contrario*, nicio altă autoritate, structură sau persoană nu are legitimarea constituțională de a declanșa această procedură.

În al doilea rând, autoritățile competente să declanșeze procedura au

caracter pur politic și se bucură de legitimitate populară directă, fiind alese prin sufragiu universal, în urma exercitării directe a suveranității de națiune. Prin urmare, în declanșarea procedurii nu sunt implicate în niciun fel autoritățile judiciare, fie ele instanțele judecătorești ori Ministerul Public.

În al treilea rând, declanșarea procedurii de tragere la răspundere penală a unui membru al Guvernului reprezintă o putere de apreciere a celor trei autorități statale direct reprezentative, decizia fiind luată atât pe considerente juridice, cât și pe considerente politice, de oportunitate.

În sfârșit, în al patrulea rând, procedura specială nu vizează decât faptele săvârșite în exercitarea funcției de membru al Guvernului, iar nu și faptele care nu au legătură cu această calitate.

Soluția este de tradiție în dreptul constituțional democratic românesc, regăsindu-se *in terminis* în Constituțiile de la 1866 și 1923.

Astfel, art. 101 din Constituția de la 1866 dispunea că, pentru infracțiunile săvârșite în exercitarea funcției lor, numai Adunarea Deputaților, Senatul și Domnul (ulterior Regele) au dreptul să-i acuze și să-i trimită în fața Înaltei Curți de Casațiune și Justiție pe membrii Guvernului.

La rândul său, art. 97 din Constituția de la 1923 dădea în puterea Adunării Deputaților și a Senatului punerea sub acuzare a miniștrilor.

Soluția constituțională actuală nu este deci o inovație a legiuitorului constituant post-comunist, ci este o permanență în Constituțiile democratice românești.

Caracterul special, derogatoriu de la dreptul comun, al răspunderii penale a membrilor guvernului, pentru fapte săvârșite în exercitarea mandatului ministerial, se regăsește în sistemele constituționale democratice actuale. De exemplu:

Art. 68-1 și art. 68-2 din Constituția Republicii franceze dispun că judecarea penală a membrilor Guvernului se face de Curtea de Justiție a Republicii, compusă din 12 parlamentari și 3 judecători ai Curții de Casație.

Constituția Republicii italiene, prin art. 96, condiționează judecarea penală a membrilor Guvernului de autorizarea Senatului sau a Camerei Deputaților.

În Constituția Spaniei, art. 102 rezervă Congresului Deputaților inițiativa acuzării penale a membrilor Guvernului, pentru trădare sau altă infracțiune contra securității statului.

Art. 82 din Constituția Marelui Ducat al Luxemburgului dă dreptul Camerei Deputaților să-i acuze pe membrii Guvernului.

Membrii Guvernului federal austriac sunt judecați penal pentru fapte în legătură cu exercitarea funcției de Curtea Constituțională, în temeiul art. 143 din Legea constituțională federală.

Decizia de punere sub acuzare a unui membru al Guvernului revine, în Finlanda, Parlamentului, conform art. 114 din Constituție.

Se observă deci că existența unor reguli derogatorii privind răspunderea ministerială penală nu reprezintă, în nici un caz, o excepție

românească.

În România, dreptul exclusiv de a cere urmărirea penală a unui membru al Guvernului, pentru fapte săvârșite în exercitarea funcției, revine constituțional celor trei autorități statale direct reprezentative. Aceasta face ca ele să aibă nu numai puterea de decizie în materie, dar și să poarte, pe deplin, răspunderea politică și morală pentru cererile de urmărire. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1133/2007, a statuat: "*Cerând urmărirea penală a unor membri ai Guvernului sau refuzând să dea curs unei sesizări în acest sens, Camera Deputaților, Senatul și Președintele României își asumă răspunderea politică pentru temeinicia deciziei lor*".

Efectul deciziei de a cere urmărirea penală a unui membru al Guvernului este politic, cel în cauză pierzându-și în fapt, imediat (conform practicii de până acum), mandatul ministerial.

Or, în condițiile duratei unui proces penal în România (urmărire penală, judecată în primă instanță, judecată în recurs), precum și a mediatizării firești, dar pe larg, a procesului penal în care este implicat un membru al Guvernului, acesta are, practic, compromisă cariera politică, chiar dacă, după mulți ani, va obține o soluție de achitare (din partea instanței judecătorești) ori o soluție de netrimitere în judecată (din partea parchetului).

Durata mare a proceselor penale este experimentată de foști miniștri precum Tudor CHIUARIU (Justiție) ori Codruț SEREȘ (Economie).

Sunt deosebit de sugestive exemplele privind doi miniștri care și-au pierdut mandatele în urma cererilor de urmărire, dar pentru care ulterior s-a stabilit definitiv nevinovăția lor: Teodor ATANASIU (Apărare) și Paul PĂCURARU (Muncă). Cu toate acestea, niciunul din cei doi miniștri nu a mai ocupat după aceea vreun portofoliu ministerial, carierele lor politice fiind serios afectate. Nimeni nu a răspuns, vreodată, pentru aceasta.

Decizia de a cere urmărirea penală a unui membru al Guvernului, ca și răspunderea aferentă, aparțin în totalitate autorităților statale direct reprezentative, rezultat al sufragiului universal, pe care nu le partajează cu parchetul ori cu instanțele judecătorești.

Rolul autorității judiciare într-o procedură penală privind un membru al Guvernului (parchetul, în faza de urmărire penală, instanța judecătorească, în faza de judecată) nu începe decât după o eventuală cerere de urmărire formulată de una din cele trei autorități politice.

Până atunci, pe rolul autorităților judiciare nu există niciun proces penal. Așa fiind, decizia autorităților politice de a nu cere urmărirea penală nu poate fi sub nicio formă caracterizată drept imixtiune în actul de justiție ori atingere adusă independenței justiției. Actul de justiție va începe numai dacă se va formula o cerere de urmărire și numai după aceasta se poate vorbi de independența justiției într-un caz concret.

Este fundamental greșită exprimarea comună în materie, în sensul că Senatul, Camera Deputaților ori Președintele României ar da un (simplu) aviz la cererea de urmărire penală formulată de parchet.

Nu Ministerul Public are dreptul constituțional să ceară urmărirea penală a unui membru al Guvernului și, prin urmare, Camerele și șeful de stat nu dau un aviz. Autoritățile politice direct reprezentative sunt cele care decid pe deplin dacă formulează sau nu cererea de urmărire penală. A pretinde că ele ar fi chemate să dea un aviz semnifică uzurparea puterii lor constituționale.

Însuși procurorul de caz, pentru a minimiza locul Senatului și, pentru a induce ideea unei proceduri minore, fără semnificație de decizie, face vorbire, în Referatul din 02 septembrie 2013 (fila 69), de "*avizele necesare pentru începerea urmăririi penale*". **Folosind cu bună știință o expresie fundamental greșită din punct de vedere constituțional, procurorul de caz desconsideră grav Senatul României, îi neagă și îi uzurpă puterea constituțională de decizie liberă.**

Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 93/1999, procedura constituțională dezvoltată prin legea specială privind responsabilitatea ministerială "*instituie o măsură de protecție a mandatului exercitat de membrii Guvernului, având, deci, caracterul obiectiv al unei garanții constituționale de ordin procedural, menite să ocrotească interesul public, și anume, realizarea actului de guvernare prin exercițiul mandatului*".

Chiar Președintele României, Traian BĂSESCU, s-a exprimat public în sensul că decizia Parlamentului de a cere urmărirea penală a membrilor Guvernului trebuie să asigure o protecție împotriva abuzurilor procurorilor și judecătorilor, că nu trebuie să fie pur formală, că trebuie să fie luată în urma unei analize atente a unui dosar documentat corespunzător de procurori (a se vedea articolul "*Șeful statului, supărat că rata de eșec a DNA este de 50%! Traian Băsescu condamnă procurorii șantajști din DNA și cere Parlamentului să nu mai dea cu ușurință avize de urmărire penală*", publicat la 22.12.2011 pe site-ul Internet de informații juridice "*Lumea justiției*", www.luju.ro).

2. Natura exclusiv politică, iar nu penală, a faptelor reținute de parchet

Dacă decizia de a cere urmărirea penală a unui membru al Guvernului, pentru fapte săvârșite în exercitarea mandatului, aparținând autorităților statale alese prin sufragiu universal, are atât o natură juridică, cât și una politică, **sub aspectul faptelor în cauză trebuie făcută o distincție netă între decizii politice și fapte penale.**

Urmărirea penală a unui membru al Guvernului poate fi cerută exclusiv pentru o faptă penală, niciodată pentru o decizie politică (indiferent dacă aceasta este corectă sau greșită). Pentru decizii politice greșite nu se poate angaja niciodată răspunderea penală a unui membru al Guvernului, ci alte forme de răspundere, în principal răspunderea politică.

La 28 iunie 2013, în cea de-a 27-a ședință, **Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a adoptat Rezoluția 1950 (2013) - Menținerea separate a răspunderii politice și penale.**

Parag. 1 din Rezoluție consideră că **democrația și statul de drept reclamă ca oamenii politici să fie protejați în mod efectiv de acuzații penale**

bazate pe deciziile lor politice. Deciziile politice trebuie să fie subiect numai al răspunderii politice, judecătorii ultimi fiind alegătorii.

Conform parag. 3.1., procedurile penale nu trebuie utilizate pentru a penaliza greșeli sau divergențe politice.

Sub aspect substanțial, dreptul penal național în materie trebuie să fie clar, previzibil și proporțional, respectând exigențele art. 7 din Convenția europeană a drepturilor omului privind legalitatea penală și **având în vedere inclusiv criteriul precum intenția de câștig personal** (parag. 3.3., 3.4. și 3.5.).

Din punct de vedere procedural, parag. 3.6. solicită ca garanțiile dreptului la un proces echitabil, conform art. 6 din Convenția europeană, să se aplice atât procedurilor penale ordinare, cât și procedurilor speciale de punere sub acuzare (cum este, în România, procedura de cerere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului, derulată, în cadrul unei Camere a Parlamentului, la nivelul Comisiei juridice și al Plenului).

În concret, faptele care sunt reținute în sarcina mea prin referatul procurorului constituie exclusiv decizii politice în domeniul economic, potrivit atribuțiilor mele de la acea dată, de ministru al Economiei. Acele decizii au fost politice și, prin urmare, indiferent dacă au fost corecte sau eronate, ele nu au nici un fel de dimensiune penală, nu pot fi calificate infracțiuni și, în consecință, nu pot constitui temei pentru o cerere de urmărire penală.

Referatul procurorului omite tocmai dimensiunea politică a deciziei mele, ignorând situația explozivă în fața căreia a fost pus Guvernul în luna februarie 2008, atunci când majoritatea combinatelor de îngrășăminte chimice au decis să-și înceteze temporar activitatea (două dintre ele erau deja închise). Sindicatele tuturor unităților de profil s-au angrenat în ample mișcări de protest, prefectii județelor implicate au trimis, în scris, apeluri urgente din care rezulta că starea localităților afectate este dramatică și că există riscul ca situația, în urma amplificării mișcărilor sindicale, să scape de sub control, Ministerul Agriculturii ne-a solicitat o intervenție imediată, iar presiunea presei, a opiniei publice în general, așa cum o arată publicațiile vremii, era permanentă și net favorabilă demarării dialogului cu asociațiile patronale și sindicale, în vederea depășirii situației deosebit de tensionate. Oprirea combinatelor de îngrășăminte chimice ar fi cauzat furnizorului de gaze naturale Romgaz și bugetelor publice pierderi uriașe, nemaivorbind de pericolul disponibilizării a circa 10.000 de salariați.

De altfel, Nota Ministerului Economiei din 19.02.2008 nu a fost inițiată de mine, ci a fost determinată de solicitarea din 08.02.2008 provenind de la Cabinetul Primului Ministru, sub semnătura consilierului de stat Mihnea CONSTANTINESCU. Nota viza sprijinirea industriei de îngrășăminte chimice și a agriculturii, prin acordarea unor facilități combinatelor producătoare la prețul gazelor.

În baza aprobării acestei Note în ședința de Guvern din 05.03.2008, am emis patru ordine succesive, la 12.03.2008, 25.03.2008, 25.04.2008 și 13.05.2008, prin care am împuternicit, pentru adunările generale corespunzătoare ale SNGN ROMGAZ SA, reprezentanții Ministerului Economiei să decidă în sensul celor aprobate de Guvern, punând în aplicare nota respectivă.

Ordinele ministeriale nu acordau ele facilitățile și nici măcar nu stabileau beneficiarii, ci reluau condițiile stabilite în nota aprobată de Guvern. De fiecare dată se preciza expres că facilitățile pot fi acordate consumatorilor întreruptibili, iar acestea erau condiționate de plata consumului curent și de rezolvarea chestiunii datoriilor anterioare.

La expirarea termenului de 6 luni al acestor măsuri speciale aprobate de Guvern, o nouă perioadă de 6 luni a fost aprobată de Guvern la 03.09.2008, **de data aceasta la inițiativa Ministerului Agriculturii.**

În aplicarea noii note aprobate de Guvern, am emis ordinul din 09.09.2008, având un conținut similar ordinelor anterioare.

Prin urmare, în calitate de ministru al Economiei, având în domeniul de competență economia națională, precum și, împreună cu toți membrii Guvernului, îndeplinirea politicii interne și externe a țării, potrivit programului de guvernare acceptat de Parlament, am propus Guvernului o măsură de politică economică și, pe baza deciziilor succesive luate de Guvern, am luat măsuri de punere a lor în aplicare.

Ca membru al Guvernului și ministru al Economiei, nu aveam sarcina exclusivă de a maximiza profitul SNGN ROMGAZ SA, ci de a lua cele mai bune măsuri pentru întreaga economie națională și pentru bugetul public național. În acest mod, am propus și am pus în executare decizia ca un producător din industria de gaze să acorde facilități comerciale consumatorilor, care sunt producători de îngrășăminte chimice pentru agricultură.

Cu toate că s-au acordat de SNGN ROMGAZ SA facilități comerciale (limitate în timp și ca valoare), profitul acestei societăți naționale nu a scăzut, ci, dimpotrivă, a avut creșteri substanțiale, atât în valoarea brută, cât și ca rată a profitului, inclusiv ca urmare a recuperării creanțelor. În plus, au existat beneficii evidente atât din punct de vedere economic, pentru producătorii din industria petrochimică și din agricultură, cât și din punct de vedere social, prin menținerea locurilor de muncă, toate cu efecte pozitive asupra încasărilor la bugetul public național.

Raționamentul procurorului de caz, în sensul că producătorul de gaze trebuia să recurgă la acțiuni în justiție pentru recuperarea creanțelor acumulate (fila 21), iar nu să dea facilități pentru cumpărarea de noi cantități de gaze, dovedește ignorarea crasă a realităților economiei de piață. Un producător este strâns legat de cumpărătorii produselor sale, care alcătuiesc piața sa de desfacere, în absența căreia nu ar mai avea cui să vândă și nici să-și recupereze treptat creanțele anterioare.

Acțiunile în justiție pot bloca raporturile normale între comercianții parteneri de afaceri și pot conduce la falimentul clientului, cu consecința că toate procesele și urmărirea privind creanțele existente sunt suspendate, deci realizarea lor devine incertă și, oricum, mult întârziată.

Oricum ar fi, corecte sau nu, măsurile propuse și executate de mine reprezintă decizii de politică economică, punând în balanță interesele mai multor industrii, chestiunea veniturilor bugetare, a șomajului și a liniștii sociale. Orice decizie, într-un sens sau altul, este pur politică, fără vreo semnificație penală. Ea

ține deci de competența unui ministru, iar nu a unui procuror.

Guvernul, potrivit programului politic acceptat de Parlament, este cel care guvernează, iar nu Ministerul Public.

În caz contrar, orice ministru ar trebui fie să ia aprobare prealabilă de la procuror pentru orice decizie politică, fie să trăiască ulterior cu spaima unei acțiuni penale pentru deciziile sale politice. Acest lucru ar bloca guvernarea țării și ar duce la uzurparea puterii de guvernare de procurori.

3. Caracterul corect al deciziilor politice luate

Suplimentar, deși nu prezintă nici un fel de relevanță sub aspect penal, deciziile de politică economică luate de mine în calitate de ministru al Economiei au fost și corecte.

Astfel, acordarea de facilități economice la cumpărarea de gaze naturale a permis continuarea activității mai multor combinate de îngrășăminte chimice pentru agricultură, în condițiile în care, în prețul acestora, prețul gazelor are o proporție de 80%.

Continuarea activității a însemnat menținerea locurilor de muncă, evitarea șomajului, a tulburărilor sociale și a cheltuielilor sociale, obținerea de venituri la bugetul public național.

În același timp, un beneficiar important a fost agricultura, care a putut achiziționa îngrășăminte chimice mai ieftine, fermierii și-au putut continua activitatea, producția agricolă a fost mai mare, ca și încasările bugetare aferente.

La prima vedere, ar fi fost diminuat profitul SNGN ROMGAZ SA, care a vândut gazele la un preț inferior, din cauza facilităților economice. O analiză concretă arată că această concluzie nu este corectă. Dacă ar fi continuat să vândă la prețuri mari, clienții societății naționale nu ar mai fi fost capabili să cumpere, deci volumul vânzărilor s-ar fi diminuat drastic, ceea ce, în cele din urmă, ar fi dus la o scădere a profitului și, indirect, a încasărilor la bugetul public național.

Este de spus faptul că, între perioada de început și cea de sfârșit a aplicării facilităților comerciale, datoriile către societatea națională au scăzut, iar nu au crescut, ceea ce înseamnă nu numai faptul că întreaga cantitate de gaz cu prețul diminuat prin facilități a fost achitată, dar au fost achitate și din datoriile anterioare. Altfel spus, profitul SNGN ROMGAZ SA a crescut și, proporțional, au crescut și încasările la bugetul de stat.

În fapt, în urma măsurii pe care am inițiat-o și pus-o în executare, de a majora pentru o perioadă de șase luni discountul acordat industriei de îngrășăminte chimice, de la 17 USD / 1000 mc la 40 USD / 1000 mc (cca 7% din prețul total al gazelor naturale), s-au obținut următoarele efecte pozitive:

- creșterea cifrei de afaceri a SNGN ROMGAZ SA față de anul 2008, înregistrarea unui profit suplimentar de 80 de milioane de lei (care depășea cu mult valoarea discountului) și creșterea cu trei procente a ratei profitului;
- recuperarea restanțelor de 208 milioane de lei pe care combinatele

de îngrășăminte chimice le aveau la SNGN ROMGAZ SA, așa cum o dovedește situația prezentată de societate în data de 10.09.2013;

- dublarea cantității de îngrășăminte chimice livrate către producătorii agricoli, așa cum o dovedește Nota Ministerului Agriculturii din 27.07.2008;

- menținerea prețului îngrășămintelor chimice produse în țară, spre deosebire de cele provenite din import, așa cum o dovedește declarația ministrului Agriculturii, Dacian CIOLOȘ, în stenograma ședinței Guvernului din data de 02.09.2008;

- menținerea integrală a celor circa 10.000 de locuri de muncă;

- susținerea activității a numeroase IMM-uri, furnizoare de servicii pentru industria de îngrășăminte, ceea ce dublează numărul locurilor de muncă protejate prin această măsură;

- asigurarea, la bugetul public național, a unor venituri de peste 180 milioane USD, așa cum rezultă din Nota de fundamentare a OUG nr. 54/2009, avizată de ministrul Finanțelor;

- redeschiderea combinatelor chimice de la Făgăraș și Săvinești;

- demararea unor investiții care, începând cu anul 2008, au cumulat, potrivit concluziilor întâlnirii cu patronatele din industria chimică, în cadrul elaborării Strategiei de reindustrializare a României, peste 600 de milioane de lei.

Extrem de important de subliniat este faptul că, la expirarea celor 6 luni în care s-au aplicat, în mod derogatoriu, măsurile propuse și/sau adoptate de mine, ministrul Agriculturii din acea perioadă, Dacian CIOLOȘ (actualmente comisar european), a arătat în scris caracterul benefic al acestor măsuri pentru agricultura românească.

Mai mult, domnul Dacian CIOLOȘ, în calitatea sa de atunci de ministru al Agriculturii, a întocmit și promovat în Guvern o notă privind prelungirea măsurilor propuse și/sau adoptate de mine anterior, care a fost aprobată în ședința Guvernului din 03.09.2008.

Ultimul ordin ministerial emis de mine, cel din 09.09.2008, a fost emis tocmai în executarea acestei note aprobate în ședința Guvernului, la propunerea Ministerului Agriculturii.

Măsurile privind facilități la prețul gazelor au fost ulterior (după ce eu nu am mai avut funcția de ministru al Economiei) cu mult amplificate prin OUG nr. 54/2009 (adoptată de Guvernul condus de Emil BOC), aprobată prin Legea nr. 332/2009.

În referatul procurorului se susține că: "*(...) Ordonanța de urgență nr. 54/2009, aprobată ulterior prin Legea nr. 332/2009, (...) sub aparența legalității (a) creat modalități de realizarea a scopului infracțional (...)*" (fila 20); "*demersurile grupului infracțional au atins apogeul prin emiterea Ordonanței de urgență nr. 54/2009, aprobată ulterior prin Legea nr. 332/2009*" (fila 64).

Este important de spus că această ordonanță de urgență a fost **avizată pentru legalitate de Ministerul Justiției**, semnând, în calitate de secretar de stat, în locul ministrului Justiției Cătălin PREDOIU, **secretarul de stat de la acea dată, Alina BICA**. Avizarea favorabilă, sub semnătura doamnei Alina BICA, a fost, de altfel, expres confirmată de DIICOT în comunicatul de presă din 06.09.2013. **În prezent, aceeași persoană Alina BICA, în calitate de procuror șef DIICOT, a solicitat procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe baza referatului procurorului de caz, prezentarea către Senat a propunerii de a se cere urmărirea mea penală.**

Ordonanța de urgență a fost avizată favorabil și de Consiliul Legislativ.

De asemenea, Președintele României, Traian BĂSESCU, a promulgat fără a uza de dreptul de a cere reexaminarea ori controlul de constituționalitate, legea de aprobare a ordonanței de urgență.

Altfel spus:

- măsurile propuse de mine au fost aprobate de Guvernul condus de Călin POPESCU TĂRICEANU;

- ulterior, măsurile au fost continuate, la propunerea ministrului Agriculturii, Dacian CIOLOȘ, fiind aprobate tot de Guvernul condus de Călin POPESCU TĂRICEANU;

- după ce nu am mai fost ministru al Economiei, măsurile au fost mult amplificate de Guvernul condus de Emil BOC, ordonanța de urgență a acestuia fiind avizată favorabil de Consiliul Legislativ, fiind aprobată de Parlament, iar legea de aprobare fiind promulgată de Președintele României, Traian BĂSESCU.

Nici la nivel guvernamental, nici la nivel parlamentar, nici la nivel prezidențial nu a existat vreo blocare a acestor măsuri, chiar mult amplificate față de ceea ce, în perioada cât eu am fost ministru al Economiei, am propus și/sau decis.

Dacă măsurile inițiate de mine ar fi fost greșite politic sau economic ori ilegale, unul din cei doi Prim-Miniștri, Consiliul Legislativ, Parlamentul ori Președintele României ar fi avut dreptul și obligația să se opună la acestea și la cele ulterioare (mult amplificate), ceea ce nu s-a întâmplat.

De menționat că, în prezent, cu excepția combinatului Azomureș, care lucrează la jumătate de capacitate, și Chemgaz Slobozia, care riscă să se închidă până la sfârșitul anului, toate celelalte combinate și-au încetat activitatea. Față de februarie 2008, industria îngrășămintelor chimice a generat peste 7.000 de șomeri. Fără măsuri imediate, această industrie va dispărea, în anul 2014, din România.

4. Reaua-credință manifestă a procurorului de caz

Cu privire la pretinsul complot, procurorul de caz nu aduce absolut nicio dovadă a presupusei mele legături infracționale cu ceilalți membri ai grupului de complotiști (complotul nu se face de unul singur): interceptări telefonice, declarații de martori sau de învinuiți/inculpați, mijloace materiale de probă etc.

Singurele "probe" sunt afirmația că era de notorietate legătura/influența lui Ioan NICULAE cu/asupra conducerea/rii ministerului (filele 35-36) și raționamentele forțate și de rea-credință ale procurorului, în sensul că prin actele mele am aderat la grupul de complotiști, cu care însă nici măcar nu am comunicat.

În ceea ce privește subminarea economiei naționale, aceasta este redusă la o singură societate, cu capital majoritar de stat, ignorându-se total ramuri importante ale economiei naționale (industria petrochimică și agricultura). Faptul că în aceste ramuri agenții economici sunt privați nu semnifică excluderea lor din economia națională, proclamată de art. 135 din Constituție ca fiind economie de piață, bazată deci pe libera concurență, și în care statul trebuie să protejeze toți factorii de producție, fără a discrimina capitalul privat. Potrivit textului constituțional, **resursele naturale trebuie exploatate în concordanță cu interesul național** (care include întreaga economie națională, protecția socială, veniturile bugetare, pacea socială), iar nu exclusiv în interesul unei societăți naționale, fie ea și cu capital majoritar de stat.

Se fac afirmații mincinoase, în sensul că actele semnate de mine ar fi vizat Grupul INTERAGRO și deci pe Ioan NICULAE (fila 23). În realitate, în niciun act semnat de mine nu există vreo referire la Societatea ori la Grupul INTERAGRO, ci la combinatele de îngrășăminte chimice și, generic, la clienții SNGN ROMGAZ SA și la consumatorii întreruptibili. Or, chiar procurorul afirmă că Societatea INTERAGRO nu era consumator, ci furnizor (fila 27), așa încât niciunul din actele mele (toate precizând expres că se referă la consumatori) nu putea fi aplicabil acestei societăți, pe care nu am urmărit deci să o favorizez în defavoarea producătorului de gaze. În mod absurd, se ajunge chiar să fiu acuzat că în Nota propusă Guvernului nu este inclusă Societatea INTERAGRO (fila 26).

Se pretinde că am emis ordine succesive pentru că cel/cele anterioare nu satisfăceau interesele Societății INTERAGRO (filele 26-27). Un grup de complotiști (prin natura lui structurat, organizat, gândit), care și-a propus subminarea economiei naționale, a trebuit să încerce de 4 ori să găsească o formă potrivită pentru un act de 2 pagini?

Se afirmă mincinos că din al doilea ordin (cel din 25.03.2008) s-a eliminat condiția existență în primul ordin (cel din 12.03.2008) privind calitatea de consumator a beneficiarilor, înlocuindu-se cu aceea de beneficiar, în scopul de a favoriza Societatea INTERAGRO, care era furnizor (filele 27-28). În realitate, ca și primul ordin, ca și toate ordinele ulterioare, și acest ordin face expres vorbire de condiția ca beneficiarii facilităților să aibă statut de consumator întreruptibil. **O logică minimă arată că, dacă o entitate este consumator întreruptibil, este și consumator, deci această condiție nu a fost eliminată decât în mintea procurorului.**

Se afirmă mincinos că al patrulea ordin (din 13.05.2008) a eliminat condiția din al treilea ordin (din 25.04.2008) privind inexistența datoriilor (filele 29-30). **În realitate, și acest ordin făcea expres vorbire de condiția de a nu exista datorii scadente și neachitate.**

Se susține că, prin Nota din 19.02.2008, am indus în eroare Guvernul, care a aprobat-o. Același procuror susține însă faptul că, în calitate de ministru, am

fost regulat informat de SRI privind riscurile majore generate de Societatea INTERAGRO și că, în loc să intervin pentru înlăturarea pericolului, am acționat premeditat pentru sprijinirea grupului infracțional (filele 63-64). Evident, se naște întrebarea de ce SRI, care depistase activitatea mea contra securității statului, mă informa regulat cu privire la aceasta?

Dacă eu am fost regulat informat de SRI privind complotul și subminarea realizate de Ioan NICULAE și alții (inclusiv eu și următorul ministru al Economiei) prin intermediul Societății INTERAGRO, este obligatoriu ca aceste informații să fi fost transmise, potrivit competenței, altor miniștri (de Interne, al Apărării și de Justiție, membri ai CSAT), Primilor-Miniștri Călin POPESCU TĂRICEANU și Emil BOC, președinților Camerelor Parlamentului și Președintelui României.

Așa fiind, eu oricum nu mai aveam cum să induc în eroare Guvernul prin Nota din 19.02.2008, deoarece șeful acestuia și alți miniștri fuseseră deja informați de SRI de activitatea mea infracțională gravă. Deși informați de SRI (cum rezultă din logica procurorului), membrii Guvernului condus de Călin POPESCU TĂRICEANU au adoptat de două ori notele cu facilități pentru consumatorii întreruptibili de gaze (prima dată la propunerea mea, a doua oară la propunerea ministrului Agriculturii, Dacian CIOLOȘ).

Deși informați de SRI (cum rezultă din logica procurorului), membrii Guvernului condus de Emil BOC au acordat, prin OUG nr. 54/2009, facilități cu mult superioare celor propuse de mine.

Deși informați de SRI (cum rezultă din logica procurorului), președinții Camerelor Parlamentului nu s-au opus aprobării ordonanței de urgență prin Legea nr. 332/2009 și sporirii, prin votul Parlamentului, a facilităților deja acordate de Guvern.

Deși cert informat de SRI (cum rezultă din logica procurorului), Președintele României a promulgat fără probleme legea respectivă.

Procurorul de caz nu explică însă motivele pentru care Președintele României, doi Prim-Miniștri, președinți de Camere, miniștri de Interne, de Justiție și ai Apărării nu sunt și ei acuzați de participarea, cu premeditare (deoarece au primit rapoartele SRI) la acest gigantic complot vizând subminarea economiei naționale, toți fiind în solda lui Ioan NICULAE. Dacă narațiunea procurorului de caz ar avea cea mai mică bază factuală, atunci acesta ar fi trebuit, obligatoriu, să-i includă în complot pe toți cei de mai sus, în frunte cu șeful de stat.

5. Concluzii

În ceea ce mă privește, a fost vorba exclusiv de decizii politice, privind economia națională, propuse și/sau adoptate conform atribuțiilor de ministru de resort. Sunt decizii pur politice, fără nicio conotație penală. Mai mult - deși fără relevanță în plan penal -, aceste decizii politice s-au dovedit și benefice din punct de vedere economic.

La dosar nu există absolut nicio probă (interceptări telefonice, declarații de

martori, alte probe) privind vreo implicare a mea în vreun complot sau în subminarea economiei naționale.

În realitate, în niciunul din documentele semnate de mine nu se face în vreun fel vorbire de Societatea sau Grupul INTERAGRO, ci exclusiv de producătorii de îngrășăminte chimice, respectiv de consumatorii de gaze naturale cu statut de consumatori întreruptibili. Mai mult, în toate ordinele ministeriale, acordarea facilităților economice (care nu au depășit niciodată plafonul aprobat de Guvern și care au fost strict limitate în timp, fiind determinante de situația economică și de prețul gazelor pe piața internațională) a fost întotdeauna condiționată de respectarea termenelor de plată și de rezolvarea problemei datoriilor anterioare.

În referatul întocmit, cu vădită rea-credință, procurorul de caz deformează grav sensul actelor semnate de mine, în ciuda evidenței și a conținutului lor expres, inventând scopuri ascunse, neprobate prin nimic și oricum inexistente.

Având în vedere caracterul eminent politic al deciziilor luate de mine, absența oricărui indiciu, oricât de slab, privind vreo posibilă activitate infracțională a mea de complot și de subminare a economiei naționale, reaua-credință manifestă a procurorului de caz în distorsionarea grosolană a sensului clar al înscrisurilor,

Am onoarea să îi rog pe distinșii colegi senatori să nu voteze cererea de urmărire penală a mea pentru presupusul complot și pentru presupusa subminarea economiei naționale.

23.09.2013

Varujan VOSGANIAN
senator și ministru

Prof.univ.dr. Viorel ROȘ
Avocat
Baroul din București

Prof.univ.dr. Corneliu-Liviu POPESCU
Avocat
Barourile din București și Paris